

Viața Creștină

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro

22 Septembrie 2013

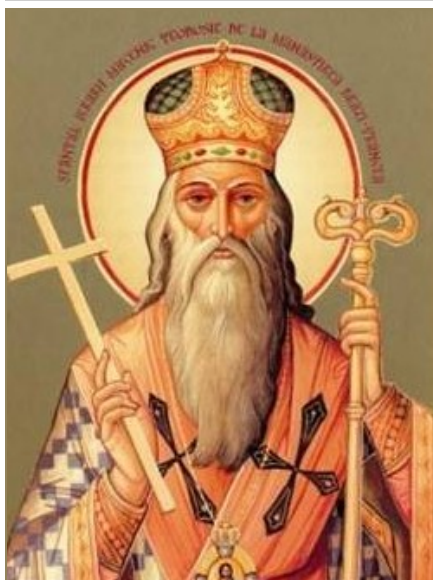
Publicație săptămânală pentru întărire sufletească | Anul IV, Nr. 36 (145)

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 18-a după Rusalii** se citește **Evangelhia** de la **Luca 5, 1—11 (Pescuirea minunată)**, iar **Apostolul** din **Epistola II către Corinteni 9, 6—11**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Sfințit Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi, Mitropolitul Moldovei**; **Sf. Sfințit Mucenic Foca, Episcopul de Sinope**.

Sf. Ierarh Teodosie de la Mănăstirea Brazi

Sfântul Ierarh Teodosie s-a născut în sec. al XVII-lea, în ținutul Vrancei. A intrat de tânăr în monahism. Datorită culturii sale, este numit secretar la cancelaria mănăstirii Bogdana. În anul 1670 a fost hirotonit episcop de Rădăuți, iar în 1671, episcop de Roman. Devenind scaunul de Mitropolit al Moldovei vacant, la cererea domnitorului Dumitrașcu Cantacuzino, episcopii din Moldova îl vor alege ca mitropolit pe Teodosie. Păstoria sa în calitate de mitropolit nu va dura decât un an, din cauza faptului că i-a cerut domnitorului să pună capăt asuprii otomane. Ierarhul Teodosie pleacă la Focșani. Aici s-a ocupat cu reconstruirea Mănăstirii Brazi. În anul 1688, pe când se afla la Focșani, ierarhul a fost răpit de prietenii domnitorului Dumitrașcu Cantacuzino și dus în Țara Românească. Aici a fost chinat timp de zece săptămâni. În toamna anului 1694, tătarii au năvălit și la schitul Brazi. Aceștia i-au cerut să le predea avutul și obiectele de preț. Pentru că Sfântul Teodosie a refuzat, aceștia i-au tăiat capul.

Mănăstirea se gustă, nu se vizitează!

Mănăstirea Sihăstria Putnei

Claudiu BALAN | ortodoxiatinerilor.ro

Am fost foarte bucuros să petrec cinci zile pe meleagurile Putnei, gustând din viața de mănăstire așa cum n-am făcut-o până acum. M-am deconectat total, uitând de viața pe care o aveam la oraș. Eu, soția și cele două fetițe ale noastre am fost cazați la Mănăstirea Sihăstria Putnei, un mic rai. În această perioadă se amenajează un lac acolo și ziua e puțin cam gălăgie din cauza utilajelor care huruie și a prafului care se ridică în atmosferă. Dar spre seară când motoarele se opresc apare liniștea și răcoarea serii, cerul înstelat, glasul dulce al călugărilor de la strană și Duhul acela pe care-l simți și nu-l poți explica.

Ne spunea Părintele Teofan de la Mănăstirea Putna că oamenii când intră în mănăstire zic: „Domnule, aici e ceva deosebit, se simte ceva aparte, de ce oare?” Chiar și străinii zic același lucru.

Părintele Grigorie, ieromonahul de la Sihăstria Putnei cu viață sfântă, în prezența căruia nu ne mai saturam să stăm zicea: „Știți voi oare de ce simțiți ceva deosebit în inimă pe aceste meleaguri? Pentru că aici s-au nevoit mulți oameni, și au ajuns la sfințenie, iar trupurile lor sunt îngropate în aceste pământuri, izvorând din ele mireasma Duhului Sfânt.” Pădurile au fost cândva pline de sihaștri, de oameni care L-au căutat pe Dumnezeu din toată inima lor. Meleagurile Putnei sunt sfinte pen-

tru că aici au trăit mulți sfinți, și în cinstea lor Dumnezeu oferă spre gustare vizitatorilor din roadele nevoinței lor duhovnicești.

Să nu credeți cumva că acest sentiment pe care l-am avut acolo e datorat peisajelor frumoase și impresiei puternice care ne-au creat-o nouă celor care trăim la oraș. Am vizitat multe locuri frumoase în țară și străinătate, am văzut multe peisaje care-ți tăiau respirația cu frumusețea lor dar totuși lipsea ceva. Simțeam acea frustrare că nu le pot cuprinde pe toate în inima mea, că nu le pot gusta, că nu le pot avea tot timpul în ochii mei, și că la un moment dat mă voi despărți de ele. Natura îmi inspiră un sentiment frumos dar în mănăstiri și în împrejurimile lor simți ceva în plus, un Duh care te liniștește, ne mai existând frustrare. Pe meleagurile sfinte guști din Duhul Sfânt și simți preaplina bucuriei în tine și în acele momente zici în sinea ta: „Ce bucurie mai mare decât asta! Nu mai vreau să plec de aici niciodată.” Așa a făcut și Petru pe Muntele Tabor la schimbarea la față a Domnului când i-a zis: „Doamne, bine este să fim noi aici” (Matei 17, 4). Gustând din Duhul lui Hristos și fără să mai simtă așa ceva vreodată în inima lui a zis de bucurie că ar fi bine să stea mereu acolo.

(continuare în pagina 2)

Mănăstirea se gustă, nu se vizitează!

(continuare din pagina 1)

Vedeți cum simțirea prezenței lui Dumnezeu te captivează și te liniștește, ajungând să nu-ți mai dorești nimic altceva decât să guști continuu din Harul Preasfintei Treimi.

Părintele Rafail Noica spunea odată că „*Ortodoxia nu convinge, ci seduce.*” Iată de ce mănăstirile din Bucovina sunt pline de turiști, mii de oameni din toată lumea trecând zilnic pragul lor, pentru că Harul sfinților de acolo, care e de fapt harului Duhului Sfânt, a treia persoană a Sfintei Treimi, îi seduce. Același lucru e valabil și la alte mănăstiri ortodoxe, dar veți vedea că la unele Duhul acesta e simțit mai puternic, la altele mai slab, depinzând de cei care s-au nevoit în acele zone.

Același lucru l-am trăit și la Mănăstirea Cernica unde am simțit din plin Duhul Sfântului Ierarh Calinic și ale Sfântului Cuvios Gheorghe, a căror moaște se află acolo.

Părintele Grigorie de la Sihăstria Putnei zicea că lui nu-i place să meargă în vizită într-un loc pentru că vizitând, stai 20-30 de minute și pleci, dar făcând astfel n-ai cum să guști din duhul aceluși loc. Lui îi place să stea acolo puțin, o noapte – două și să guste din atmosfera pe care o crează oamenii acolo, că să-și dea seama dacă e un loc plăcut sa nu.

După părerea mea există trei categorii de oameni care vizitează mănăstirile:

1. Oamenii care nu sunt apropiați de Dumnezeu, neancorați în viața Bisericii, dar care vin la mănăstire pentru că e un loc frumos, de obicei aproape de natură, și în inima lor știu că în mănăstire vor simți ceva aparte. Acești oameni vor vizita mănăstirea ca pe un muzeu, închinându-se probabil în biserică.

2. Oamenii apropiați de Dumnezeu, ancorați în viața Bisericii, care știu că mănăstirile sunt locuri sfinte. Aceste persoane intra cu smerenie în mănăstire, se închină în fața icoanelor, se

roagă lui Dumnezeu, se închină sfinților a căror moaște sălășluiesc în raclele din biserică, lasă un pomelnic, parti-cipă la o slujbă și apoi pleacă spre casă.

3. Oamenii care în plus față de cei de la punctul 2 intră în contact cu părinții din mănăstire, cer sfaturi, se spovedesc la ei. Acești oameni vin în concediu aici și participă la viața mănăstirii ca și frați: muncind, participând la slujbe, mâncând la trapeză, dormind în chilii, făcând ascultare de stareț(ă).

Care din ei credeți că va gusta mai bine din atmosfera unei mănăstiri?

Iată de ce am zis în titlu că mănăstirile se gustă nu se vizitează, pentru că în 30 de minute n-ai timp să înțelegi ce se întâmplă acolo, nu poți intra în ritmul viețuitorilor de acolo. Îți trebuie câteva zile și odată ce ai intrat în viața aspră și duhovnicească a aceluși sfânt locaș te înveți și te miri de tine însuși cum de ești fericit cu atât de puțin, în lipsa tehnologiei, a banilor, a plăcerilor, a desfătărilor lumii.

Trăind câteva zile în mănăstire ajungi să cunoști oameni care au alte valori ale vieții, poate total diferite de alte tale și te-ntrebi: „*Oare ce-i mulțumeste pe acești oameni? Cum de pot fi așa de bogați sufletește, așa de săraci material fiind?*”

Valorile lumii urbanizate excesiv și supra-tehnologizate sunt vânare de vânt și nimic înaintea lui Dumnezeu. Iată de ce un mic concediu în mănăstire te reasează duhovnicește pe calea cea dreaptă, pe calea lui Hristos.

N-aș fi scris acest articol dacă nu l-aș fi întâlnit pe Părintele Ieromonah Grigorie, un om care a crescut în orfelinat, un om căruia i-a lipsit mult dragostea părinților și care mărturisește că a avut o copilărie cu mari greutăți. Dar acest om astăzi e mai bogat decât oamenii cărora părinții le-au făcut toate mofturile în copilărie. Acest om l-a luat pe Dumnezeu de Tată și pe Maica Domnului de Mamă, și suferința din tinerețe i-a fost temelie pentru clădirea credinței în Dumnezeu. Prin acest om

astăzi lucrează Harul lui Dumnezeu.

Stăteam lângă el și-l ascultam și îmi ardea inima de bucurie, eram învăluit de pace și nu mă săturam să-i privesc chipul. Nu spunea lucruri noi dar transmita ceva ce alții n-au reușit să-mi transmită.

Tot Părintele Teofan zicea că Ortodoxia stă în putere, nu în cuvânt, stă în simțirea Duhului lui Dumnezeu, nu în predică.

Prezența Duhului sfințeniei în mănăstiri are ca motiv și faptul că acolo monahii și monahiile au venit lepădând toate ale lumii și se nevoiesc doar pentru Dumnezeu, pentru a dobândi împărțirea cerurilor. Pentru nevoițele lor și pentru ale celor de dinainte, Dumnezeu e mai prezent în mănăstiri decât în alte locuri.

Viața duhovnicească din parohii e vizibil mai săracă decât cea din mănăstiri, pentru că orice am face noi enoriașii și preoții de mir, suntem prinși adesea în cele ale lumii și cu greu ne putem dezlipi. Toate cele materiale ne țin legați, ne taie aripile pentru a zbura către Dumnezeu. De aici și nevoia de a vizita mănăstirile pentru a nu uita că nivelul vieții la care ne cheamă Dumnezeu este mult mai înalt decât nivelul vieții duhovnicești, pe care noi în parohii o considerăm satisfăcătoare.

Dacă vreți să fiți desăvârșiți vindeți toate ale voastre, dați-le săracilor și urmați-i lui Hristos luându-vă crucea în viața de mănăstire!

Iată de ce România este tare bogată în comparație cu Occidentul pe care mult îl râvnim. România are mult izvoare ale harului care adapă din plin pe cei însetați de Dumnezeu.

„*Cu cât e mai mare bogăția fără Dumnezeu, cu atât mai mare e sărăcia. Cu cât e mai mare cunoașterea fără Dumnezeu, cu atât mai mare e pustietatea. Singur Dumnezeu îi face pe oameni bogați și înțelepți. Lumea, fără Dumnezeu, făurește doar cerșetori și proști.*” (Sfântul Nicolae Velimirovici)

Claudiu BALAN | ortodoxiatinerilor.ro

Vezi pe cineva că a greșit?...

„*Să nu judeci pe nimeni, tată. Tare-i păcat să judeci. Vezi pe cineva că a greșit, să-ți fie milă de el: 'Doamne, săracu', uite ce i-a făcut diavolul...' – și să nu judeci pe nimeni. Și să-i vezi pe toți deopotrivă, să nu zici că unul e mai bun și altul mai puțin bun. Să nu osândești pe nimeni. Să-i ai pe toți mai buni decât tine. Și nu mai purta grijă de ce fac alții; ia seama la ce faci frăția ta.*

Era un frate, Coprie, care văzând că nu se poate lupta cu ereticii, a început să se roage: 'Doamne, ia pe cutare de pe pământ, că uite, face atâta rău, smintește atâta lume!' – și tot așa se ruga mereu. Și a visat într-o noapte că S-a pogorât Iisus de pe cruce și a întors obrazul spre Coprie și i-a spus: 'Lovește, Coprie, lovește... Dacă Eu sunt gata să Mă răstignesc a doua oară pentru sufletul acesta, cum te rogi tu să-l omor?' Iac-așa... Ai văzut, tătucă?’

Părintele Paisie Olaru

Radio
TRINITAS
Pașcani
102,2 FM

Publicația „Viața Creștină” este editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Poienita
Protopopiatul Pașcani

Adresa:
sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic:
Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Contact:
Tel: 0745 77 64 56

e-mail: parohia.poienita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>

www.facebook.com/parohiapoienita